

Psalm 19: *Coeli enarrant*

(Voor de koorleider,
Een musiceerstuk v. David)

*het geen spreken is en geen woorden,
en nooit
hun stem werd gehoord.*

Mijn gedicht was zo klaar dat het
opstond en ging. Ik wuifde het na
met spijt in mijn hart. Het aarzelde
even maar keerde niet om.

Nu zit ik hier wachtend en dromend
te denken: waar zou het nu zijn,
welke ogen betasten het, zou het
zich kunnen verweren tegen al te

vrijmoedige blikken? Een hand
die zijn letters te strelen neemt,
ongegeneerde gedachten die
opwolken uit zijn lenige regels?

Nu ben ik een weeskind.
Ik zit met mijn rug
naar de tafel.

Nooit schrijf ik meer regels
die klaar zijn en weggaan, die
ouder dan ik zijn maar
niet naar mij omzien.

Het is niet de moeite.